

На берегах водойм смітникам не місце

Водне господарство - потужна складова частина економіки держави. Вона охоплює об'єкти, споруди та підприємства, що, по суті, підтримують безпеку навколишнього середовища. Одне з таких підприємств - Сарненське управління меліоративних систем, завданням якого є утримання меліоративних систем у належному стані, сприяння високій віддачі меліорованих земель, забезпечення організації та виконання робіт з підготовки до пропуску паводків, контроль за дотриманням водо- та землекористувачами вимог Водного кодексу й ін.

У районі нині 50,6 тис. гектарів осушених земель. Площа систем польдерного типу становить 7,6 тис. га, а закритого дренажу - 27,1 тис. га. Протяжність каналів досягла 2228 кілометрів, у тому числі міжгосподарських є 739 кілометрів, а внутрішньогосподарських - 1489. Маємо на відкритій осушувальній міжгосподарській мережі 437 споруд, а на внутрішньогосподарській - 1144. Господарство досить велике. Однак у поточному році повинні виконати ремонтно-доглядових робіт лише на 228,6 тис. грн. Хоч і збільшили порівняно з минулим роком завдання з механізованого очищення каналів, усе ж воно становить тільки 11 відсотків від потреби. На ремонт споруд, насосних станцій, будівель, механізмів передбачено 14 тис. грн., або 6 відсотків від потреби. Тобто катастрофічно бракує коштів. І це - найголовніша проблема.

Аналіз проведених перевірок показує, що основними порушеннями вимог Водного кодексу України є масове розорювання прибережних захисних смуг і влаштування сміттєзвалищ на полях, берегах річок і каналів. А це призводить до того, що родючий ґрунт з добривами, що є в ньому, та бруд змиваються сніговими та дощовими водами в канали, річки і вода забруднюється. Тож давайте не будемо самі себе нищити.

Викликає стурбованість і утримання внутрішньогосподарської мережі, котру ось уже впродовж 10 років не очищали. Однак при укладанні договорів про технічне обслуговування каналів ніхто із сільгоспвиробників не передбачив цих робіт. Прикро, але коштів у сільських радах на утримання меліоративних мереж, котрі передані їм у комунальну власність, немає. Не передали сільські ради повноважень щодо управління меліоративними системами землекористувачам... У районі хоч і розробили "Комплексну програму розвитку меліорації земель", проте вона не діє. Бо ж жодної гривні на реконструкцію систем не виділили. А тому лишається одне - утримувати їх власними силами. Сподіваюсь, що керівники господарств з усією відповідальністю поставляться до виконання доведених завдань.

Напередодні професійного свята хочу передусім назвати кращих ветеранів галузі, які залишили після себе помітний слід, добру пам'ять і зміну. Це трактористи-машиністи Дмитро Позняковський, Євгеній Джура, Володимир Войтович, Іван Ярошик, оглядачі Яків Філончук, Михайло Шутько. У числі кращих нині трактористи-машиністи Онуфрій Мартинюк, Іван Калюшик, машиністи насосних установок Віктор Тушич, Володимир

Левчук, водії Олексій Кібиш та Іван Леончик, оглядачі об'єктів Микола Шутько, Василь Стаднік, Ігор Куришко, Федір Пілат, слюсар Леонід Бортнік, гідротехнік I категорії Володимир Береговець, завідуючий рем-майстернею Олексій Свирид.

На них рівняються, їх досвід упроваджують, вони готують гідну зміну меліораторам. Котрі, упевнений, примножать славу колективу, неодмінно заслужать у сільгоспвиробників найвищу оцінку, а в населення - найглибшу вдячність за збереження довкілля, неповторної поліської природи.

Василь Пінчук